

Raittiuteen, vihdoin

Julkaistu 9.2.2012

Synnyin ihan tavalliseen perheeseen. Lapsuuteni oli aivan normaali. Murrosiässä rupesin kokeilemaan rajojani ja eksyinkin äkkiä ihan väriin porukoihin. Rupesin polttamaan tupakkaa ja nopeasti kuvioon tuli myös kannabis.

Vuodet vierivät ja pahaolo sisälläni yltyi. Se lähti kuvastumaan myös ulospäin ja minusta tuli aggressiivinen ja väkivaltainen. Hajotin huonekaluja heittelemällä niitä pitkin seiniä raivoissani, silti en oikein itsekään edes tiennyt mille loppujenlopuksi olin niin kovin vihainen. Sain jostain käsiini rauhoittavia lääkkeitä ja rupesin syömään niitä. Ne auttoivat olooni ja rakastuin lääkkeisiin. Olin jokapäivä sekaisin. Siirryin ammattikouluun ja koulunkäynti kärsi sekakäytöstäni ja keskeytin koulun. Lopulta vedin niin isot överit että meinasin kuolla ja se pysäytti minut, ainakin hetkellisesti.

Hain apua ja minulle ehdotettiin, että hakeutuisin hoitoon pikaisesti. Sinne pääsinkin jo seuraavalla viikolla. Olin ajatellut, että en halua kauaa viipyä hoidossa. Ainoastaan sen verran, että saan itseni siihen jamaan, että voin taas jatkaa rälläämistäni. Vaikka oikeasti halusin apua ja halusin selviytyä, silti halusin myös käyttää päihteitä ja jatkaa rälläämistä. Ikäänkuin minussa olisi taistellut kaksi persoonaa. Kuitenkin viikot päihdekuntoutuksessa kului ja aika taittui nopeasti. Kuntoutus oli todella haasteellista ja olo oli tukala. Onneksi henkilökunta oli paikassa osaavaa ja sain apua ja tukea heikkoina hetkinä. Kohdallani jouduttiin tukeutumaan jopa vierihoidtoon.

Lopulta viikot vaihtuivat kuukausiksi ja lopulta olin ollut kuntoutuksessa yhteensä vuoden! Vuosi selvinpäin valvovan silmän alla teki tehtävänsä ja aloin toipumaan niin henkisesti kuin fyysisestikin. Kuitenkaan en ollut vielä valmis omilleni. Onneksi sain tukiasumismahdollisuuden ja tukiasunnossa asuin muutaman vuoden. Minulle oli järjestetty myös tukihenkilö. Yhden vuoden ajan tämä tukihenkilö kannusti elämään päihteettä ja tuki erittäin paljon. Se oli merkittävä, ehkä jopa merkittävin asia toipumisessani.

Tukiasunnosta käsin kävin myös erilaisissa työkokeiluissa ja opettelin työntekoa. Lopulta olin valmis muuttamaan täysin omilleni. Alku tuntui yksinäiseltä ja orvolta. Vastaan tuli paljon houkutuksia päihteisiin, vaikka yritin suunnata ajatukseni mukaviin asioihin. Aloitin myös uuden harrastuksen ja halusin kasvattaa fyysisen kuntoni todella hyväksi. Retkahdinkin muutaman kerran, mutta otin niistä opikseni ja se vahvasti halusani olla päihteettä.

Nyt tapahtumista on aikaa n.4 vuotta. Tällä hetkellä elän normaalia elämää. Sain vakituisen työpaikan mistä haluan pitää kiinni. Se auttaa jaksamaan eteenpäin. Lisäksi käyn säännöllisesti NA-kokouksissa mistä saan vertaistukea.

Haluaisin kannustaa kaikkia olemaan itselleen rehellisiä päihteiden käytön suhteen ja hankkimaan päihteiden tilalle jonkun muun asian. Haluaisin kannustaa myös sinnikkyyteen ja siihen, että toipuminen vie kauan aikaa, se ei tapahdu hetkessä. Mutta se kannattaa.

Nimimerkki:

Tymme

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/raittiuteen-vihdoin>